

ARZ

Mühürlü Papatyalar

Tilki Kitap®

www.tilkit kitap.com

tilki@matbumedya.com

0850 304 22 03

Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik

Editör: Gizem Aslan

Sayfa Tasarım: Baran Ekber

Kapak Tasarım: Merve Ökten

Kitappad
com

Kitaplobi
com

Kitapşeyleri
com

1. Basım, İstanbul, Aralık 2025

ISBN: 978-625-8163-61-2

Tilki Kitap Matbaa / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo...) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

ARZ
Mühürlü Papatyalar

Handan Turan

İÇİNDEKİLER

Yazar Hakkında.....	7
1.Bölüm.....	13
2. Bölüm.....	17
3. Bölüm.....	28
4. Bölüm.....	45
5. Bölüm.....	61
6. Bölüm.....	81
7. Bölüm.....	93

YAZAR HAKKINDA

Okuma yazmayı öğrendiği andan itibaren edebiyatla güçlü bir bağ kuran Handan Turan için yazı, yalnızca bir ifade aracı değil; aynı zamanda hayatın estetik boyutunu yakalamanın da yolu oldu. Hitabet sanatına olan ilgisi ve farklı edebi türlerdeki denemeleri, onu erken yaşta sözcüklerin büyümesine bağladı.

Dalgalı, açık sarı saçlarının omzundan göğsüne doğru düşen bir tutamını örerken annesinden miras aldığı zarif dokunuşu hissedercesine, kelimeleri de aynı incelikle işliyor. Yazılarında çoğunlukla kendi düşüncelerini kaleme alıyor olsa da, duygular söz konusu olduğunda sınır tanımıyor; bazen hiç tanımadığı bir canlılığın iç dünyasına bile empatiyle dokunabiliyor.

Kalemiyle dünyasını kurarken tekrar tekrar sesli ve sessiz okumalarla, mimiklerle ve jestlerle yazılarını yoğuruyor. Onun için her hikâye bir senaryo, her insan ise bu sahnenin birer oyuncusu. Handan Turan, kelimelerden ördüğü bu sahnelere estetik bir ritim eklemeyi kendine sanat edinmiş bir yazar.

*Bitmeden kalemini atmaz yazarın hası,
Defterini dürmez aşkın, yaşamadan o hazzı.*

HERA'YA...

1.BÖLÜM

Ece, psikoloji kliniğinde, karşısındaki koltukta, Miray'ın babaannesini son derece dikkatle dinliyordu.

Narin... Yıllar önce hayatını hep kolaylaştırmış ve ona arkadaş olmuş sevdiği adamın vefatıyla hayatın anlamını da yitiren al yanaklı Narin. Pek çok kişiye şifa olmuş, bazen hayatların akışını bozan, belki de aslında bozuk olanı düzelten Narin...

Miray'ın yeni yerleştiği bahçe evinde kendisiyle kalmaya zar zor ikna ettiği babaannesi Narin, Miray'ın bile etki edemediği bir depresyonun pençesinde, günden güne eriyordu sanki. Miray, evinde düzenlediği yemeğe Beyaz'ın sevgili dostu Ece'nin de gelmesiyle, hemen ertesi gün babaannesini aramış ve kendisiyle burada yaşamaya davet etmişti Narin'i. Ece, Narin'in seveceği çok tatlı bir kızdı. Yeniden hayata tutunup şifalı elleri ve ruhuyla tüm âlemi beslesin istiyordu Miray. Narin, sessizce ölümünü bekleyecek bu hayatın gizli kahramanlarından biri olmamalıydı. Babaannesinin her zaman dediği gibi: “Şu gözümüz kapanana kadar yaşamalıyız.”

“Anlatsana bir daha, babaannemi ilk kez gördüğün günü.” derdi Miray hep, büyükbabasını boş bulduğu her vakitte. Büyükbabası gülümserdi, her zamanki gibi...

“Böyle kırmızı kırmızıydı yanakları. İki örgüsü vardı, iki narin omzunda zıplayan. Seksek oynuyordu. İlk o zaman gördüm Narin’i ve dedim ki: ‘Bu kızı alacağım.’ İçim sevinçle doldu onu seyrederken. Ailesinin yanında çalışmaya başladım. Tüm benliğimle bu aileye ait hissettim kendimi. Hiç vakit kaybetmeden ilk fırsatta ağabeyine anlattım niyetimi, tüm samimiyetimle. Sıcak karşıladı. Ailemle inkâr edilemez sorunlar yaşamama rağmen nihayetinde becerikli, çalışkan ve dürüst bir delikanlı olduğumu düşündüğünü söyledi. Tabii ki bu düşünce beni hedefime oldukça yakın hissettirmişti. İş, Narin’in gönlüne girmeye kalmıştı. Göz hapsine almıştım Narin’i. Nihayet baş başa kalabileceğim küçük bir planla ve ceplerime doldurduğum kuru üzüm leblebi karışımı yemişlerimle dikildim karşısına.

‘Narin, azıcık şöyle birlikte yürüyelim mi ağaçlı yolda?’ Yemişlerimden uzattım. Bilemedi nasıl alsın! Birleştirdiği, bir avucum etmez avuçlarına koydum usulca. Hiç ses etmeden kabul etmişti yürümeyi. Çok istediğinden değildi. Öyle heybetli duruyordum ki yanında, biraz ürkmüş, biraz saygı duymuş, belki de güvenmişti cesur nezaketime.”

O çok mühim, evlendikleri ilk geceyi babaannesinden dinlemişti Miray. Asıl o zaman anlamıştı Ahmet’in, yani büyükbabasının gerçek bir kahraman olduğunu...

Narin; on dört yaşında, açık buğday tenli, dalgalı uzun saçlarıyla adı gibi narin bir kızdı. O bir ağa kızıydı. Kardeşlerinin arasında en sessiz, en ağa kızı olmanın hakkını veren de oydu. Ahmet’in ise babası oldukça aksi bir adamdı. Ahmet’in babasının yaptığı zulme annesinin ailesi sessiz kalamamış, çocukları bırakıp çekip almışlardı kadını adamın evinden. Ahmet henüz altı yaşındaydı

annesini götürdüklerinde. Babası hemen yeni bir evlilik yapmış, peş peşe çocukları olmuştu.

Ahmet; o onurlu küçük erkek, doğru bildiğini yaşamaya ta o zaman başlamıştı işte. Evden ayrıldı ve kendi yuvasını kurduğunda geri döndü. Kısa bir süre yaşayacaklardı baba evinde. Ahmet, Narin'le muhteşem bir hayat planlıyordu ama biraz zaman alabilirdi bu. Kendini ve karısını ezmek ve de üzmemek için tetikte yaşadı yaklaşık bir yıl.

Babaannesi, yanmasın diye ateşini en kısıkta tutarak pişirdiği yemek ateşi gibi, kısıtı sesini o geceyi anlatırken.

“Ahmet'e bakarken boynuma ağrılar girmişti, öyle çok bakılacak şey vardı ki cüssesinde. İlk kez tanışıp konuştuğumuz vakitti; çok hızlı ama bir o kadar da hafifti her hareketi. 'Narin.' dedi. 'Çok sevdim ben seni. Bir kerecik yanağından öpeyim mi?' O an ilk aklıma gelen şeyi söyledim: 'Bıyıkların acıtır.' Gülümsedi: 'Değdirmem bıyıklarımı, asla acıtmam ben seni.' dedi ve bir kuş tüyüydü sanki yanağıma konan. Evliliğimizin ilk gecesinde de aynı özeni gösterme çabası, onu bekleyen dışarıdaki kalabalığa göre değildi tabii. Bekledikleri kanlı çarşaf gelemeyince kabahati Ahmet'te buldular, soğuk bir duş almak kaçınılmaz oldu Ahmet için. Duştan sonra yeniden yanıma sokulan Ahmet'in belli ki aklında hınzırca bir plan vardı.

“Narin'im, benim seni uzun uzun seveceğim koca bir ömrümüz olacak. Şu dar vakitte el âlemi uzaklaştırmak için bileğimi bıçakla çizeyim, kanı da çarşafa sürüp uzatayım dışarı. Korkmayasın, tamam mı?”

Narin, diğerlerine yerli yersiz ama kendisinin gayet yerinde bulduğu, boncuk gibi yuvarlak gözyaşları içinde kalıyordu sık